

това и работеха въ настоящето време саперитѣ и войницитѣ отъ Сѣвския и Елецкия полкове.

Въ селото Паровци трѣбваше да дадемъ 2 часа почивка на измъченитѣ коне; че освѣнъ това и силно печеше така щото трѣбаше и ний да си починемъ.

Огиваме къмъ първата къща, отъ дѣто излиза единъ войникъ и се смѣй. «Ти защо се смѣешъ?» — «Че какво да правя̀ ваше високоблагородие! отбихъ се да поискамъ малко млѣко, а бабата отъ всѣкъдѣ се заключила и въ къщи не пуска.» Мене ме това интересува, на всѣкъдѣ такава добра срѣща! а въ Паровци напротивъ. Проводника побърза да се споразумей съ свирепата къщовница и вратата се отвори; азъ заповѣдахъ да распитатъ, каква е работата; става ясно, че, когато миналъ отряда на генералъ Гурко, нашитѣ казаки въ Паровци порастърсиле и горката бабичка, и безъ това не богата българка, взеле ѝ телето, свинята съ прасетата, че и кокошкитѣ не пожалиле.

Домакинката въ отчаяне и нарича казациѣ руски башибозуци. За да е малко поуѣшъкъ, азъ ѝ заплатихъ за взетия хлѣбъ и сирене двѣ сребърни рубли.

Пхтя отъ селото Паровци нататакъ сѣ по стрѣмевъ и възлиза, на конецъ, на голъ песачливъ връхъ съ турска караулна къща. Не далечъ отъ караулката забитъ дървенъ стѣлбъ съ фамилиитѣ на всички ония, които биле въ отряда на генерала Рауха. Раухъ записалъ себе си, разумѣва се, първи, сетѣ вървѣжъ подписитѣ на графа Роникера и на другитѣ. Удивлявамъ се, какъ така турцитѣ не завзели и не укрѣпили прохода и по близкитѣ височини; тукъ и безъ бой е тѣжко да се катеришъ, а камо ли да се испъди неприятеля изъ такива мъчно достъпни позиции: задача тѣжка и мъчно изпълнима. На долу отъ планината така сжшо стрѣмно, както и на горѣ отъ селото Паровци.

При политѣ на планината пхтя се опира въ бистра планинска рѣчица, сетѣ, като прескочи на отсрѣшния брѣгъ, отъ ново се вие по стрѣмната вършина, съсѣдна съ прохода.

Този пхтъ, както казва проводника, е най близкия, въ възлизанията и спусканията по стрѣмнината сж твърдѣ не-